

Cum ar trebui sărbătorită Cina?

Luca 22.14-20; 1 Corinteni 10.14-17; 1 Corinteni 11.23-26.

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 08.09.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Luca 22.14-20; 1 Corinteni 10.14-17; 1 Corinteni 11.23-26.

Introducere

De fapt cuvântul „Cina” nu se întâlnește în Cuvântul lui Dumnezeu. A fost pur și simplu seară, atunci când Domnul Isus a instituit Masa Sa. Biblia vorbește de faptul, că se vine împreună pentru *frângerea pâinii*, ea vorbește despre *Masa Domnului*. Mulți vorbesc despre *Masa de aducere aminte*, ceea ce este foarte potrivit; dar nici această exprimare nu se întâlnește în Biblie.

Mult mai important decât numele este însă conținutul, care este legat cu această Masă. Și despre aceasta va fi vorba în acest articol.

Cum se sărbătorește Cina?

Creștinii împlinesc această dorință a Domnului în diferite feluri. În cercurile bisericesti și chiar în multe biserici protestante libere, Cina se dă la sfârșitul „serviciului divin” normal – nu este mai mult decât o anexă, în timp ce serviciul divin este înțeles ca timp de zidire (predica) și de rugăciuni de mijlocire. Pastorul mulțumește pentru pâine și pentru vin și le împarte comunității. În biserica catolică numai preotul bea din pahar și comunitatea primește hostia. Acest procedeu nu necesită o oră specială.

În mod deosebit în așa-zisa „mișcarea fraților”, care a luat naștere în primii ani ai secolului 19, pentru Cină s-a stabilit o întâlnire specială, și odată cu frângerea pâinii s-a făcut o oră de aducere aminte de Domnul și de lucrarea Sa – s-a presupus că și primii creștini au avut acest obicei, căci frângerea pâinii este amintită separat (Faptele apostolilor 2; 20.7). Astăzi tendința este, că amintirea numai de moartea Domnului este considerată un fapt prea trist și se dorește o întrunire veselă. Cu toate că nu totul este greșit în acest gând, ceea ce și eu voi arăta în continuare, totuși în acest fel de gândire sunt pericole. De aceea pare să fie foarte bine, dacă ne vom întreba încă o dată, ce spune Sfânta Scriptură referitor la această temă.

O libertate mare

Efectiv în epistole noi nu avem nici o indicație cum trebuie să se deruleze Cina, și nici nu citim cum s-a desfășurat ea la primii creștini. Aceasta ne oferă pe de o parte o libertate mare, dar și misiunea ca din relatările existente să tragem concluziile corecte, fără ca în privința aceasta să devenim prea dogmatici.

Dacă Cina se face în continuarea „serviciului divin”, așa cum se obișnuiește în cercurile bisericesti, atunci Sfânta Scriptură nu condamnă acest procedeu. Într-adevăr, poate fi trist, dacă nu se are nici un sentiment în privința faptului cât de măreață este tocmai această masă de aducere aminte – această lipsă de sentiment fiind exprimată și prin aceea că deseori Cina este sărbătorită numai o dată pe lună, sau pe trimestru, sau pe an – dar Sfânta Scriptură nu condamnă direct acest procedeu.

Cina catolică dimpotrivă are unele elemente eclatant greșite și contrare Scripturii. Dar nu despre aceasta ne vom ocupa în acest articol. Numai faptul că Domnul Isus spune: „Beți *toți* din el” (Matei 26.27), este suficient ca să facă clar chiar și celui mai simplu cititor, că în biserica catolică ceva decurge greșit. Căci acolo numai preotul are voie să bea din pahar. La puținele indicații din Scriptură referitoare la Cină ar trebui să fie luate în serios cel puțin acele indicații, care sunt clare. Faptul că fiecare credincios primește o hostie, arată că lipsește conștiința că frângerea pâinii – așa cum ea este mereu numită în Biblie – vorbește *deunitatea credincioșilor* (1 Corinteni 10.14 și versetele următoare); și *înno pâine* avem voie să vedem *un singur trup* al lui Hristos. Acest gând se pierde complet, dacă se dă numai câte o hostie. Dar și în multe „adunări ale fraților” se întâlnește, că pe masă stau mai multe pâini sau felii de pâine. Și aici se pierde gândul referitor la *un singur trup*.

În mod deosebit în rândul credincioșilor din mișcarea fraților se cunoaște o oră deosebită, când se vine pentru frângerea pâinii și cu această oră se leagă și aducerea de mulțumire, laudă și adorare. A rânduit Dumnezeu acest fel de practicare? Nu, ea nu a fost cerută direct de Dumnezeu în felul acesta. Dar aceasta nu înseamnă că nu ar fi potrivit voii lui Dumnezeu să se aibă o astfel de oră specială.

Pare ciudat, dar Dumnezeu nu cere de la noi adorare. Dumnezeu a cerut timp de 4000 de ani de la om și El a făcut mereu cunoscut omului cerințele Sale. „Domnul a privit din ceruri peste fiii oamenilor, să vadă dacă este vreunul cu pricepere, care-L caută pe Dumnezeu” (Psalmul 14.2). Dar El nu a găsit niciunul, care din natura lui să fi trăit pentru El. Dumnezeu a cerut lui Adam, și Adam a căzut în neascultare și păcat. El a lăsat pe om să meargă în libertatea conștiinței lui, și finalul a fost potopul. El a pus o națiune, pe Israel, sub Lege, și ea a eșuat. Dar după 4000 de ani de istorie a omenirii, omul a arătat că el nu este capabil să placă lui Dumnezeu. În fiecare epocă din istoria omenirii omul a căzut în păcat și în adorarea idolilor și nu a fost în stare să fie un adevărat adorator al lui Dumnezeu. Toate solicitările adresate omului au fost zadarnice. De aceea Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus; numai El S-a dovedit ascultător în toate și a corespuns pe deplin cerințelor lui Dumnezeu. Tot ce s-a putut cere de la om, Dumnezeu a primit de la Hristos. Și acum Dumnezeu poate ieși și căuta adoratori: „Căci și Tatăl *caută* astfel de adoratori” (Ioan 4.23). Astăzi Dumnezeu cere de la om numai să se pocăiască (Faptele apostolilor 17.30).

Deci întrebarea care se pune, este aceasta: găsește Dumnezeu, Tatăl nostru, un răspuns în inimile noastre la ceea ce El a dat în Domnul Isus, și la ceea ce Hristos a făcut la cruce pentru noi? Numai când am înțeles ce înseamnă Fiul pentru inima Tatălui, poate și în inimile noastre să se nască ceva pe care Tatăl îl caută din inimă. El caută din aceia care se pot bucura de Fiul Său tot așa cum Se bucură El Însuși. Deci dacă am înțeles ceva despre faptul că Tatăl caută adoratori, atunci vom înțelege repede de ce și strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii este ocazia binevenită să mulțumim lui Dumnezeu pentru Darul Fiului Său și să-l aducem adorarea căutată și dorită de El.

Din păcate noi creștinii suntem așa de mult ocupați cu noi înșine și cu nevoile noastre spirituale, că nici măcar nu putem să ne ridicăm să ne gândim care sunt dorințele lui Dumnezeu. Prin aceasta nu numai Dumnezeu este lipsit de ceea ce I se cuvine, ci și inima noastră nu va avea parte de bucuria deplină, dacă ne ocupăm numai cu noi înșine. Căci

numai în părtășia cu Tatăl și cu Fiul putem avea bucuria adevărată și deplină (1 Ioan 1.4; Ioan 15.11; 16.24; 17.13). Părtășie înseamnă aici că noi avem același subiect al bucuriei, pe care Îl are și Tatăl: Fiul Său Isus Hristos!

Corelația dintre serviciul jertfelor din Vechiul Testament și Cină

Jertfele din Vechiul Testament ne dau multă învățătură despre conținutul pe care ar trebui să-l aibă mulțumirea, lauda și adorarea noastră. Fiecare jertfă (jertfa de ardere de tot, de mâncare, de pace, pentru păcat, pentru vină) prezintă un alt aspect al jertfei Domnului Isus. În privința aceasta nu pot intra în detalii, este însă suficientă literatură excepțională în privința aceasta, și chiar și pe această pagină de internet. Fiecare jertfă, cu excepția jertfei de mâncare, vorbește despre *moartea Domnului Isus*. Aceste jertfe erau de regulă jertfe de bună voie (Levitic 1.2; 2.1; 7.12). Noi putem astăzi să cunoaștem înțelesul adevărat al fiecărei jertfe în Domnul Isus. În aceste jertfe ne sunt dezvăluite gloriile Domnului Isus, și deoarece erau jertfe aduse lui Dumnezeu și de care Dumnezeu a putut să Se bucure (cu excepția jertfei pentru păcat, acolo nu se amintește explicit), ele ne ajută și astăzi la aducerea „jertfelor noastre de laudă” (Evrei 13.15).

Moartea jertfei este legătura dintre actele de jertfire din Vechiul Testament și Cina din Noul Testament. Căci când apostolul Pavel vorbește în 1 Corinteni 11 despre Masa Domnului, se spune: „... vestiți *moartea Domnului*” (versetul 26). Și în 1 Corinteni 10 altarul, pe care se aducea jertfa, este numit și *Masa Domnului* și este legat de altarul din Vechiul Testament. În afară de aceasta, în unele puține locuri din Vechiul Testament altarul este numit și *Masa Domnului* (Maleahi 1.7,12; Ezechiel 41.22; 44.16).

„Vestiți moartea Domnului”

Cina este deci vestirea morții Domnului. Noi nu vestim viața Lui binecuvântată, care în toate a dus la glorificarea Tatălui; noi nu vestim nici învierea, fără de care noi am fi cei mai nenorociți dintre toți oamenii (1 Corinteni 15.19); ci gândurile noastre se preocupă cu ce este în legătură cu moartea Domnului nostru, cu lucrarea Sa pe Golgota. Aceasta ar putea să fie trist pentru aceia care din strângerea laolaltă pentru frângerea pâinii ar vrea mai bine să facă din ea o oră festivă cu cântări vesele și acompaniament instrumental măreț, ca să satisfacă simțurile proprii, uneori chiar cu intenția bună, că o astfel de întrunire este mai atractivă pentru alți creștini și chiar pentru cei care nu sunt creștini. Se pare că în timpul nostru nu mai este potrivit să te reculegi o oră, în liniște și tăcere să te gândești la moartea Domnului. Să te „reculegi” nu înseamnă că noi avem voie să cântăm numai cântări care au o vechime de cel puțin 200 de ani și care au melodii care deseori sună deprimând și apăsător – „recules” nu trebuie înțeles „de modă veche”. Cât de des mi-am dorit ca unele cântări de adorare excelente să aibă melodii moderne (ceea ce aici și colo s-a făcut cu succes). Perfect ar fi desigur, dacă frații și surorile s-ar simți chemați să compună cântări noi de adorare și să le prevadă cu melodie. Pe de altă parte însă trebuie să ținem seama că o melodie în ton major voios nu se potrivește suferințelor îngrozitoare ale Domnului.

„În noaptea în care a fost vândut”

Focarul în ora de frângerea pâinii este deci moartea Domnului. Pentru aceasta sunt în Scriptură și alte indicii.

Când Pavel ajunge să vorbească în 1 Corinteni 11 despre Masa Domnului, atunci el introduce acest gând prin cuvintele: „Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, *în noaptea în care a fost vândut*, a luat pâine ...” (versetul 23). El se referă la *noaptea* în care Domnul Isus a fost vândut. Tot ceea ce nemijlocit stă în legătură cu moartea Domnului trebuie să stea și înaintea ochilor noștri lăuntrici în timpul Cinei. Psalmii ne pot ajuta foarte mult să ne facem o imagine despre ce a suferit Domnul Isus. Să ne gândim numai la Psalmul 69, unde noi citim profetic despre Domnul Isus: „Ocara mi-a frânt inima și sunt foarte copleșit; și am așteptat compătimire, dar degeaba, și mângâietori, dar n-am găsit niciunul” (versetul 20). Nu au fost toate acestea *în noaptea* în care El a fost vândut? Nu a stat El căzut cu fața la pământ, fiind foarte întristat, așa că transpirația Sa era ca picăturile mari de sânge? Unde erau mângâietorii, unde erau aceia care să vegheze și să sufere împreună cu El? Ei adormiseră. Domnul Isus a trebuit atunci să spună: „N-ați fost în stare *un singur ceas* să vegheați împreună cu Mine?” (Matei 26.40).

Nu ne asemănăm noi uneori cu acei ucenici? Reușim noi să ne preocupăm *un singur ceas* pe săptămână cu moartea Domnului? Sau și noi adormim? Sau ascundem somnul nostru prin aceea că denaturăm Cina în așa fel, că într-adevăr ea pare foarte plină de viață, dar ea nu mai are nimic a face cu amintirea morții și suferințelor Sale? Se sărbătorește probabil în multe locuri numai pe sine însuși și propria salvare și întoarcere la Dumnezeu? Unii numesc chiar ora de frângerea pâinii „ora de îmbărbătare”, deoarece ei doresc de la această oră îmbărbătare pentru propria viață. Desigur timpul de adorare și de vestire a morții Domnului poate avea ca rezultat îmbărbătarea, dar nu îmbărbătarea este ținta la Cină. Alții folosesc această oră ca să relateze despre experiențele lor de credință cu Domnul din timpul săptămânii.

„Înainte de a pătimi”

Dar și evanghelia după Luca 22.14-15 ne dă un indiciu despre conținutul adevăratului caracter al Cinei: „Și, când a sosit ceasul, El a stat la masă, și apostolii împreună cu El. Și le-a zis: „Am dorit mult să mănânc paștele acesta cu voi *înainte de a pătimi*.””

Mă impresionează profund de fiecare dată când citesc aceste rânduri. Domnul Isus Se așează la masă cu ucenicii Săi. El este gazda și invită pe ucenicii Săi să-și amintească de suferințele Sale și de moartea Sa, căci El spune: „Înainte de a pătimi”. Acesta era caracterul strângerii laolaltă: suferințele Sale și moartea Sa au pus amprenta pe această ultimă masă – cel puțin trebuia s-o pună. Dar noi știm ce gândeau ucenicii: în loc să sufere împreună cu Domnul, în loc să fie preocupați numai cu Domnul, ei erau ocupați cu ei înșiși. În clipele dinaintea apropiatei morți a Domnului ei discutau și voiau să știe cine este cel mai mare dintre ei – desigur noi nu am face aceasta! Sigur, nu? Nu sunt multe motive false, când în ora Cinei se țin predici? În unele comunități este ca un fel de „trambulină”, cine este mai repede să spună ceva. Nu este aceasta deseori foarte rușinos? Tot așa de rușinos ca și în situația când timp îndelungat este liniște și se capătă impresia că nimeni nu s-a preocupat cu Domnul, că efectiv nu este nimic în inimi, care să poată fi spus. Cu toate acestea este mai cinstit așa,

decât dacă s-ar desface cutiile de conserve și s-ar cânta cântările care se cântă totdeauna, se citească locurile, care în mod obișnuit se citească în această oră, și se spun rugăciuni, pe care le cunoști aproape pe de rost. O așteptare conștientă și ascultare a unuia după altul este foarte binecuvântată. Dacă se ascultă exact ce spune celălalt, și dacă se creează impresia că acesta este gândul pe care Duhul Sfânt dorește să ni-l prezinte, atunci este frumos ca sub această impresie să se completeze acest cânt sau să se extindă. Deci și noi putem fi ca ucenicii și să ne preocupăm prea mult cu importanța noastră.

În Luca 22 citim că Domnul Isus a șezut la masă cu apostolii Săi. Se spune chiar: „și *apostolii împreună cu El*” (versetul 14). Și Petru era acolo, și curând după aceea el Îl va trădă, iar Iuda chiar Îl va trăda – toți ceilalți vor fugi mai târziu (foarte probabil Iuda a dispărut în întuneric înainte de instaurarea Mesei; Ioan 13). Dar care este atitudinea Domnului Isus față de ucenicii Săi, pe care El îi numește aici chiar apostoli? El spune: „*Am dorit mult să mănânc paștele acesta cu voi.*” Cu toată slăbiciunea ucenicilor Domnul a dorit mult să mănânce Paștele împreună cu ei. El Se dezbracă și ia ștergarul de in și spală picioarele ucenicilor. În acest context ni se amintește: „lubindu-i pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13.1). Domnul Isus i-a iubit, cu toate că El știa dinainte totul despre ei, și El ne iubește și pe noi – chiar dacă l-am provocăm întristare, sau Îi mai provocăm. Ce contrast! El este demn de toată adorarea! Ar fi frumos, dacă Domnul Isus ar putea vedea la noi mai multă înțelegere pentru sentimentele Sale și noi nu ne-am preocupa așa de mult cu bogățiile și binecuvântările noastre, ci cu Dătătorul lor.

„Să mănânc paștele acesta cu voi”

Sunt și alte indici în Scriptură, care ne ajută să alcătuim ora de frângere a pâinii în așa fel ca buna plăcere a lui Dumnezeu să se poată odihni asupra noastră:

În evanghelia după Luca 22.15 se spune: „Să mănânc *paștele* acesta cu voi”. Prima masă de aducere aminte a fost instaurată în legătură cu paștele. Evanghelistul Luca arată însă clar, că mai întâi a fost sărbătorit paștele și abia după aceea a fost instaurată masa de aducere aminte. Cina stă într-adevăr în legătură cu sărbătoarea de paște, dar totodată este diferită de ea, ca să detașeze așa cum se cuvine epoca nouă de cea veche.

Apostolul Pavel a scris mai târziu creștinilor din Corint: „Pentru că și paștele nostru, Hristos, a fost jertfit” (1 Corinteni 5.7). Paștele este o amintire despre eliberarea din Egipt. Aici stătea mielul în centru, care a fost ținut timp de patru zile în casele israeliților și apoi a fost sacrificat. Sângele lui a fost atunci pus pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus și a dat asigurarea, că toți cei care stăteau înapoia protecției sângelui vor rămâne cruțați de judecată. Toată binecuvântarea paștelui, salvarea și tot ce era legat de ea se bazează pe mielul sacrificat și omorât. Tot așa și binecuvântarea noastră se bazează exclusiv pe ceea ce a obținut Domnul Isus, ca adevăratul Miel al lui Dumnezeu, în moartea Sa. Mai târziu copiii lui Israel au cântat cântarea salvării lor (Exodul 15) și în această cântare putem și noi consimți, când vestim moartea Domnului. Desigur în cântare este vorba despre Moise și despre binecuvântarea salvării. Dar dacă citim atent, vom constata cum este adorat Dumnezeu în această cântare. Nu vreau să dau impresia că uneori nu ar putea fi vorba de binecuvântările și bogățiile noastre, însă atunci totdeauna acestea sunt în sensul că *Dătătorul* acestor binecuvântări este

slăvit prin cântare și preamărit.

Afară de aceasta, mielul pascal a fost mâncat cu ierburi amare. Acesta este un alt indiciu despre care este vorba la vestirea morții Domnului. Noi ne amintim de toată amărăciunea de care a trebuit să aibă parte Domnul, să sufere așa de mult. Să ne gândim numai la faptul că Domnul Isus a știut tot ce trebuia să vină peste El. La fiecare pas pe pământ El a fost conștient de plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim. Cu toate acestea, când este vorba de ierburile amare ale paștelui, atunci trebuie să ne amintim de Ghetsimani și de cele trei ore de întuneric, când Domnul Isus S-a afundat în noroi adânc (Psalm 69) și Dumnezeu în sfințenia Lui a trebuit să-L părăsească. Cât de amar trebuie să fi fost ultimii pași ai Domnului pe pământ, când este vorba ca la sfârșit, în cele trei ore de întuneric să fie încărcat cu păcatele noastre și să fie făcut păcat! Primul paște a fost sărbătorit într-o *noapte* decisivă, și astfel găsim aici concordanța cu 1 Corinteni 11, unde apostolul prezintă Masa Domnului prin cuvintele introductive: „că Domnul Isus, *în noaptea* în care a fost vândut, a luat pâine”.

Pâinea și paharul

Să mergem mai departe în căutarea de indicii referitoare la felul cum noi putem proceda în ora cinei.

Semnele care stau înaintea noastră pe masă sunt *pâinea și paharul*. Acestea nu erau o surpriză mare pentru un iudeu, căci deja în Ieremia 16.7 se spune: „Nu vor frânge pâine pentru ei în jale, ca să-i mângâie pentru cel mort; nici nu-i vor adăpa cu paharul mângâierilor pentru tatăl lor sau pentru mama lor”. – În Israel se obișnuia să se frângă pâinea și să se bea paharul mângâierii în amintirea unui mort. Chiar și numai acest fapt arată din nou ce caracter trebuie să aibă desfășurarea cinei. Pâine va fi frântă, și primii creștini vorbeau despre strângerea laolaltă pentru *frângerea* pâinii (de exemplu, Faptele apostolilor 20.7). *Frângerea* pâinii pune accentul pe faptul că trupul Domnului într-un anumit sens a fost frânt, prin aceea că El a fost maltratată în chip rușinos și bătut, dar și prin aceea că sabia lui Dumnezeu a lovit pe Păstor. *Frângerea* pâinii ne amintește și de faptul că trupul lui Hristos „se dă pentru voi” (Luca 22.19). Literalmente știm din evanghelia după Ioan 19.36 că Domnului Isus nu I s-a zdrobit nici un picior. Când pâinea și paharul stau despărțite unul de altul pe masă, atunci aceasta ne amintește din nou de moartea Domnului. Căci corpul (trupul) fără sânge duce inevitabil la moarte. În felul acesta chiar privirea spre masă este o amintire de moartea Domnului.

Este interesant, că cele mai multe locuri nici nu vorbesc despre vin, ci în primul rând despre pahar. De regulă noi vorbim totdeauna despre pâine și vin, dar Scriptura vorbește mai cu seamă despre *pâine și pahar* (apostolul Pavel nu amintește nicidecum vinul în acest context), chiar dacă desigur este adevărat că în paharul, pe care Domnul I-a dat să se bea din el, era vin, căci El vorbește despre „rodul viței” (Matei 26.29; Marcu 14.25; Luca 22.18). Faptul că totdeauna se vorbește despre *pâine și pahar* este probabil din cauză că simbolurile pâinii și paharului includ în ele un alt gând important, despre care ucenicii nu puteau ști nimic la ultima cină: pâinea era nu numai simbolul dăruirii la moarte a trupului Domnului, și paharul simboliza nu numai vărsarea sângelui Domnului, ci *o singură pâine și un singur pahar* simbolizează și părtășia credincioșilor cu Hristos și unii cu alții. Toți credincioșii sunt mădulare ale trupului

Domnului Isus. Și prin faptul că ei mănâncă dintr-o singură pâine și beau dintr-un pahar, ei au părtășie cu Domnul și unii cu alții. Acest adevăr l-a primit abia apostolul Pavel printr-o revelație și în 1 Corinteni 10 este descris în felul următor: „Pentru că noi, cei mulți, suntemo *singură pâine, un singur trup*, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine” (versetul 17). Și despre pahar se spune: „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el părtășie cu sângele lui Hristos?” (versetul 16). Sângele este fundamentul părtășiei cu Hristos și prin urmare și pentru părtășia unii cu alții, căci noi suntem trup al lui Hristos. Hristos a trebuit să moară (să-Și dea sângele), ca să adune „într-unul” pe copiii lui Dumnezeu împrăștiați (compară cu Ioan 11). Este „paharul binecuvântării, pe care *noi* îl binecuvântăm”. Nu putem noi vedea în acest *un pahar*, că noi am primit nu numai binecuvântări individuale, ci și binecuvântări comune? (compară cu Efeseni 1).

Deci dacă noi întrebăm care este caracterul și conținutul străngerii laolaltă pentru frângerea pâinii, atunci și acest aspect ar trebui să stea la fel înaintea privirii noastre. Noi nu suntem adunați acolo ca o grămadă de oameni individuali, ci noi suntem acolo ca „*un trup*”, ca o unitate, pe care Duhul Sfânt a creat-o în ziua de Rusalii (1 Corinteni 12.13). Noi dăm mai departe pâinea și paharul conștienți fiind că noi suntem intim legați cu bărbatul, cu femeia de lângă noi și în afară de aceasta cu fiecare din lume care a primit viața nouă, a fost pecetluit cu Duhul Sfânt și a fost adăugat acestui un singur trup. Am voie să te întreb cât de des s-a amintit de acest aspect în adunarea ta în timpul cinei?

„Faceți aceasta spre amintirea Mea”

Numai evanghelia după Luca și epistola către Corinteni ne relatează despre faptul că Cina este o masă de amintire. Se spune: „Faceți aceasta spre *amintirea Mea*.” Acesta este un alt indiciu că în principal este vorba de Domnul mort, și nu de El înviat. Eu nu am nevoie de ocazii deosebite ca să-mi amintesc de soția mea, căci ea este zilnic cu mine și în jurul meu. Dar pot să-mi amintesc de o persoană moartă. Și așa putem noi să ne amintim ce a fost Domnul Isus în viața Sa (Jertfa de mâncare!) și în moartea Sa pentru Dumnezeu și pentru om. Aducerea aminte de El, cum a trăit El aici pe pământ, ne va înflăcăra inimile pentru El și ne va conduce la mulțumire, laudă și adorare. Cum ar putea să fie altfel?

Nu este interesant, că aici se spune: „*spre amintirea Mea*”? Este vorba de aducerea aminte de o Persoană! Când israeliții au sărbătorit paștele, atunci a fost vorba de un *fapt*, și anume de realitatea salvării. Dar în creștinism nu este vorba în primul rând de un fapt, ci de o *Persoană*, nu în primul rând de salvare, ci de *Salvator* – este vorba de Acela care ne-a salvat. Și copiii lui Israel au înțeles aceasta, atunci când au cântat cântarea salvării (Exod 15), căci ei au glorificat pe Dumnezeu ca „Domnul este tăria mea ... este foarte înălțat ... Domnul este un războinic ... Dreapta Ta, Doamne, este glorioasă în putere ... Și în mărima măreției Tale ... Cine este ca Tine, Doamne, între dumnezei ... măreț în sfințenie, înfricoșător în laude ... Domnul va fi Împărat pentru totdeauna și în veci.”

„Spre iertarea păcatelor”

Mai sunt și alte indicii, care ne ajută să înțelegem corect Cina și s-o practicăm. Paharul este simbolul sângelui vărsat al Domnului Isus, dar el stă în legătură directă cu „spre iertarea

păcatelor” și „acesta este sângele Meu, al noului legământ” (Matei 26.28). Acestea sunt alte aspecte, pe care nu avem voie să le pierdem din vedere. Dacă ne-am preocupa cu cele mai înalte binecuvântări ale creștinilor, atunci am recunoaște repede că iertarea păcatelor este cheia pentru a primi aceste binecuvântări (Efeseni 1; Coloseni 1). Fără vărsare de sânge nu este *iertare* – nimic, care ar putea să ne fie *dat*. În privința aceasta nu ne gândim atât de mult la noi înșine și la binecuvântările și darurile noastre, ci la Dătătorul tuturor binecuvântărilor. Noi nu adorăm binecuvântările noastre, ci pe Acela, care ne-a binecuvântat nespus de mult.

„Acesta este sângele Meu, al noului legământ”

Prin sângele noului legământ primim orice binecuvântare; deoarece sângele noului legământ a fost vărsat, nimic nu-L mai împiedică pe Dumnezeu să dăruiască nespus de mult pe oameni. În afară de aceasta, orice sărbătoare a Cinei amintește că Domnul Isus va reveni odată și va întemeia Împărăția Sa a păcii pe pământ. Atunci noul legământ va fi literalmente încheiat cu Israel, și Domnul Isus va primi pe pământ onoarea care l-a fost refuzată la prima Lui venire. Nu ar trebui aceasta să fie o bucurie și pentru noi, când ne gândim, că Domnul Isus va fi glorificat aici pe pământ și orice genunchi se va pleca înaintea Lui? Nu în cele din urmă apostolul vorbește despre faptul că noi vestim moartea Domnului „până va veni El”. Deci cu fiecare Cină noi ne amintim că Domnul Isus va reveni, așa cum a făgăduit.

Cum rămâne cu bucuria?

Probabil unul sau altul va fi dezamăgit, deoarece se dorește cu plăcere ca frângerea pâinii să fie eliberată de acest caracter trist. Eu pot înțelege aceasta, deoarece astfel de ocazii triste nu mai corespund spiritului timpului. Cultura noastră este orientată spre a ține departe de noi tot ce provoacă tristețe, dar prin aceasta pierdem o mulțime de lucruri. Cu adevărat, nu mai suntem noi în stare *o oră* pe săptămână să ne amintim în liniște de Omul care Și-a dat viața pentru noi? Cina rămâne într-un anumit sens permanent o masă a tristeții. În privința aceasta ne putem frământa cât vrem – cine renunță la această țintă, acela renunță la esența Cinei. Eu nu mă pot bucura, când mă gândesc la suferințele și moartea Domnului, cel puțin când am înțeles câtuși de puțin că Hristos a trebuit să sufere nespus de mult din cauza păcatelor mele. Prin natura noastră noi toți aparținem oamenilor care nu au stat sub cruce meditând și plângând păcatele lor. Dacă noi am fi trăit în timpul acela, și noi am fi strigat „Răstignește-L, răstignește-L!” Dar dacă aceasta este așa, atunci vrem totuși cel puțin acum să recuperăm și să ne strângem reculeși și să ne gândim ce a făcut Domnul Isus la cruce pentru noi. Să ne așezăm cel puțin astăzi sub crucea Sa și să privim exact ce s-a petrecut atunci acolo, și să adorăm pe Domnul pentru aceasta și să mulțumim lui Dumnezeu pentru Darul Lui nespus de mare.

Cu toată tristețea și uneori cu toate lacrimile, nu vrem să uităm că momentele de tristețe alternează cu momentele de bucurie și de fericire de nedescris ale faptului de a fi salvat. Aceasta va da naștere la multă mulțumire și laudă și adorare cu bucurie. Dar nu ne gândim noi în aceste momente de bucurie în primul rând la bucuria noastră proprie? Ne putem noi bucura că Domnul Isus a avut solicitudinea, ascultarea și dragostea să meargă pe acest drum al împrejurărilor vitrege și să facă lucrarea? Mai simțim noi ca bucurie, când vedem cum Domnul Isus a revelat dreptatea și dragostea lui Dumnezeu? Ne bucurăm noi să vedem dragostea lui

Dumnezeu, care se arată tocmai acelor care cel mai mult L-au urât?

Avem foarte multe motive să ne bucurăm. Rămâne însă adevărat: când suntem adunați în felul acesta, atunci Mântuitorul mort este *viu* în mijlocul nostru, atunci sărbătorim Cina știind despre învierea și gloriificarea lui Hristos la dreapta lui Dumnezeu. Noi suntem împreună acolo și mulțumim cu bucurie Domnului, pentru că El ne-a salvat și ne-a iertat păcatele. Ne gândim la marea bucurie a revenirii Sale și la onoarea pe care El o va primi atunci. Atunci capul Lui nu va mai fi împodobit cu o cunună de spini, ci atunci „pe capul Lui vor fi multe diademe” (Apocalipsa 19.12). Vom experimenta, că în timp ce noi ne amintim de viața și moartea Domnului și ne gândim la El, aceasta ne va umple cu o cântare de laudă de bucurie. Cu toate că motivul străngerii noastre laolaltă ne conduce la liniște și meditare, aceasta nu trebuie să sfârșească în melancolie și depresie. Dacă plecăm apăsăți dintr-o astfel de oră, atunci ceva nu s-a derulat în ordine. Atunci nu am înțeles că vinul este și un simbol al bucuriei și că noi am împărțit între noi paharul bucuriei. Căci el este „paharul *binecuvântării*, pe care noi îl binecuvântăm” (1 Corinteni 10.16); și aici în locul cuvântului „binecuvântare” putem așeza și „cântare de laudă” sau „aducere de mulțumire”. Vom înălța cu laudă pe Domnul nostru și pe Dumnezeul nostru, și aceasta poate avea loc cu veselie. Se spune de asemenea: „pe care-l binecuvântăm”. „A binecuvânta” înseamnă aici „a vorbi de bine despre”. Noi vom „vorbi bine” despre Dumnezeu și faptele Lui și despre lucrarea Domnului.

Nu în cele din urmă acest „pahar al binecuvântării” ne amintește și de bogățiile incomparabil de mari în Hristos, și cu uimire ne prosternăm, că noi, creaturi așa de nenorocite și decăzute, care nu pot face nimic altceva decât să păcătuim, am fost dăruiți cu toate binecuvântările spirituale ale lumii cerului. Dumnezeu nu ne-a reținut nimic din toată binecuvântarea cerului, din tot ce El are în cer. Cum a putut El să facă aceasta? Pentru că Domnul Isus *mers în moarte*. Este așa de greu de înțeles de ce la Cină în mod deosebit suferințele Sale, agonia Sa și mai ales moartea Sa ar trebui să stea înaintea privirilor noastre, și că nu ar fi bine dacă noi am pierde din vedere această țintă?

Gânduri de încheiere

Dacă ne gândim la aceste indicii multiple, pe care ni le dă Cuvântul lui Dumnezeu – și acestea nu sunt toate –, atunci de fapt ar trebui să se nască dorința ca noi să nu serbăm Cina numai o dată pe lună, sau o dată pe an, ci s-o facem ori de câte ori suntem spiritual în stare s-o facem. Primii creștini frângeau zilnic pâinea acasă, așa erau ei de plini de toate aceste gânduri, așa de proaspăt și apropiat era totul pentru ei. Mai târziu citim în cartea Faptele Apostolilor, că în Troa s-a ajuns ca în fiecare prima zi a săptămânii să se strângă laolaltă pentru frângerea pâinii. Desigur aceasta nu este o regulă legalistă, dar mie mi se pare a fi un obicei bun, pe care și astăzi îl putem practica fără probleme.

Am încercat să arăt clar că pe lângă ținta morții Domnului și alte aspecte pot fi prezentate la Cină, dar în principal să fie de folos să înțelegem cât de prețios a fost pentru Dumnezeu atunci când Domnul Isus Și-a dat viața în moarte. Domnul Isus Însuși spune: „*Pentru aceasta* Mă iubește Tatăl, *pentru că Eu Îmi dau viața*” – Îl iubim noi pe Domnul Isus pentru aceasta? Atunci în privința aceasta avem părtășie cu Tatăl!

Cum ar trebui sărbătorită Cina?

Stephan Isenberg

Luca 22.14-20; 1 Corinteni 10.14-17; 1 Corinteni 11.23-26.

Dacă tu nu iei încă parte la Cină, nu vrei s-o faci?

Tradus de la: [Wie sollte das Abendmahl gefeiert werden?](#)

Traducere: Ion Simionescu